

- c) błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług oraz zasady proporcjonalności;
- d) naruszenie prawa własności przysługującego związkowi UEFA;
- e) naruszenie prawa polegające na stwierdzeniu, że zaskarżona decyzja została dostatecznie uzasadniona w zakresie: i) uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa; ii) konkurencji; iii) swobody świadczenia usług; iv) praw własności.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 6, t. 1, s. 224).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do 124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 maja 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-231/11 P)

(2011/C 204/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, R. Sauer, N. von Lingen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi,

po pierwsze, tytułem żądania głównego,

- o uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim opiera się on na ustaleniu Sądu przyjętym w pkt 157 zaskarżonego wyroku, iż Komisja jest zobowiązana do wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do

T-124/07, w zakresie w jakim Sąd zgodnie ze stwierdzeniami w pkt 158 w związku z pkt 245, 247, 262 i 263 zaskarżonego wyroku ustala na nowo grzywny wraz ze wskazaniem udziału w kwocie grzywny, którzy przypada na każdą poszczególną spółkę;

po drugie, posiłkowo,

- o uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim nakłada na Komisję zgodnie z pkt 157 zaskarżonego wyroku obowiązek wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie wyroku z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim określa w pkt 245, 247, 262 i 263 wyroku udział w kwocie grzywny, który przypada na każdą poszczególną spółkę, i przez to zmienia decyzję Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (C(2006) 6762 wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.899 — *Rozdzielnice z izolacją gazową*;

po trzecie,

- oddalenie skarg w sprawach T-122/07, T-123/07 i T-124/07 w zakresie żądanego stwierdzenia nieważności art. 2 lit. j), k), i l) decyzji K(2006) 6762 wersja ostateczna;

po czwarte,

- o obciążenie drugiej strony postępowania i skarżących kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Nałożony na Komisję obowiązek ustalenia indywidualnych zakresów odpowiedzialności w stosunku między dłużnikami solidarnymi nie uwzględnia ograniczeń uprawnień i obowiązków przyznanych Komisji na mocy art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i ingeruje w krajowe porządki prawne. Te uprawnienia i obowiązki obejmują stosunek na zewnątrz, tzn. nałożenie grzywien i ewentualnie określenia solidarnej odpowiedzialności adresatów decyzji. Wynikający z ustalenia odpowiedzialności solidarnej stosunek wewnętrzny między dłużnikami solidarnymi wraz z ewentualnymi roszczeniami regresowymi między nimi podlega natomiast co do zasady prawu państw członkowskich.
- 2) Sąd przekroczył granice swojego nieograniczonego prawa orzekania, ustalając w sposób wiążący zakresy odpowiedzialności w stosunkach wewnętrznych w kontekście ewentualnych roszczeń regresowych przed sądami krajowymi.

- 3) Postulowany przez Sąd obowiązek dogłębnego uregulowania przez Komisję skutków prawnych wynikających z odpowiedzialności solidarnej nie może być oparty na przywołanej w tym kontekście przez Sąd zasadzie indywidualizacji kar i sankcji; jest on ponadto sprzeczny z zasadą odpowiedzialności przedsiębiorstwa za naruszenia art. 101 i 102 TFUE.
- 4) Sąd dokonał rozstrzygnięcia *ultra petita* i naruszył zasady postępowania kontryktoryjnego, określając zakres odpowiedzialności w stosunkach wewnętrznych i dokonując w sposób dorozumiany zmiany decyzji, której nie żądano i która nie była przedmiotem wystarczających rozważań.
- 5) Sąd narusza poza tym obowiązek uzasadnienia, gdyż z wyroku nie wynikają w wystarczająco jasny sposób zasadnicze motywy rozstrzygnięcia, a ponadto Sąd nie rozpatruje przedstawionych przez Komisję argumentów dotyczących długu solidarnego.
- 6) W końcu wyrok ingeruje w zakres uznania Komisji przy określeniu podmiotów odpowiedzialnych.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution Ltd

(Sprawa C-232/11 P)

(2011/C 204/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Siemens Transmission & Distribution Ltd (przedstawiciele: adwokaci H. Wollmann i F. Urlesberger)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 3 tiret czwarte sentencji w ten sposób, że nałożona tam na Reyrolle grzywna zostanie obniżona o co najmniej 7 400 000 EUR;
- Posiłkowo: uchylenie pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim dotyczy Reyrolle, i odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- W każdym razie obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady indywidualizacji kar i sankcji. Wykonując swoje nieograniczone prawa

orzekania, Sąd nieprawidłowo zastosował art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, wymierzając sankcję na przedsiębiorstwo Rolls-Royce/Reyrolle za lata 1988–1998 nie na podstawie sytuacji w tym przedsiębiorstwie, lecz opierając się na potencjale gospodarczym jednostki gospodarczej, która powstała dopiero wiele lat później (wraz ze sprzedażą Reyrolle na rzecz VA Technologie).

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi naruszenie utrwalonych w orzecznictwie Trybunału zasad równego traktowania i proporcjonalności. W ramach art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 Sąd stosował systematycznie różne metody obliczeniowe, które wyraźnie dyskryminowały wnoszącego odwołanie względem innych adresatów grzywny. Jego zdaniem brak jest obiektywnego uzasadnienia dla tego nierównego traktowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA

(Sprawa C-233/11 P)

(2011/C 204/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA (przedstawiciele: adwokaci H. Wollmann i F. Urlesberger)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 w zakresie, w jakim stwierdzona zostaje nieważność art. 2 lit. j) i k) decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (C(2006) 6762 wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową;
- Uchylenie pkt 3 tiret pierwsze sentencji zaskarżonego wyroku oraz utrzymanie w mocy art. 2 lit. j) i k) decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna, a w odniesieniu do art. 2 lit. k) tej decyzji orzeczenie, że każdy z dłużników solidarnych zobowiązany jest wobec swoich dłużników solidarnych do poniesienia trzeciej części kwoty wynoszącej 4 500 000 EUR;
- Posiłkowo: uchylenie pkt 3 tiret pierwsze sentencji zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;